

T.

DE IUDICIO ET
personis in eo legiti-
me comparentib.

TITVLVS I.

Cum ea, q̄ in controversiam
veniant, plerumq̄ [de off. lib. in
amicabilis compositiones q̄ fiunt et alia
iudicium.] iudicio decidentur,
hanc immo a nullo iudicij
proferens opusculum auspiciantur.

Est enim iudicium deciden-
dorum, quod de iustor agr.
sor, mensura optima; et inde
appellatur modicum [Abbas in
l. c. i. in b. notab. de prob. & Br. in
l. legatum civitati. ff. de iust. legat.]
inter Adlocum & Ratum.

Verum ut definiendo procedamus,
iudicium nihil aliud esse dici-
mus, quam actum [Od. ceter in
it. de iudicij.] legitimum veri-
tatem personarum, iudicis, Adlocis
& Rati, super civili vel criminali
causa contententium. Vides ius
Municipale Prag. sub litorea C. 87.
Lispindt. 2.

Iudex contendit, et veritatem inquit
Adlocus contendit ut reg sibi condemp-
natur: Reg vero contendit, ut ab.
Schwarz. 30. q. 5. c. iudicatus. & 4. q. 4. c. i.